

Sygn. akt II KZ 39/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **R. K.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 października 2016 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego

Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 1 lipca 2016 r., sygn. akt V WKK (...),

o odmowie przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł

utrzymać zaskarżone zarządzenie w mocy.

UZASADNIENIE

Opisanym wyżej zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji obrońcy skazanego R. K. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 1 kwietnia 2016 r., sygn. akt V Ka (...), z uwagi na jej niedopuszczalność, bowiem skazanemu wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a w kasacji nie podniesiono zarzutu opartego na przepisach art. 439 k.p.k.

W zażaleniu od tego zarządzenia obrońca skazanego zarzucił:

„1) Nieważność postępowania polegającą na tym, iż zarządzenie o przyjęciu kasacji wydał z-ca przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego P. C., który przewodniczył również w wydanym zarządzeniu z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn.

akt V WKK (...), w którym kasację od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 7 lipca 2015 r., w sprawie V Ka (...), wnosił adw. C. P. , jako oskarżyciel prywatny. Ponadto w sprawie V WKK (...) zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji wydawał również S.S.O. P. C..

2) Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego zarządzenia, a mianowicie art. 530 § 1, w związku z art. 439 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w tym przepisie, z powodu uchybień, lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.”

W następstwie tych zarzutów skarżący wniósł o „zmianę zaskarżonego zarządzenia i przekazanie jej Sądowi Najwyższemu Izbie Karnej, jako instancji kasacyjnej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

W obowiązującej procedurze karnej nie istnieje instytucja „nieważności postępowania”, przywoływana w pierwszym zarzucie, o czym – jak się wydaje – profesjonalny pełnomocnik procesowy powinien wiedzieć (instytucja nieważności orzeczenia została wyeliminowana na mocy ustawy z dnia 10 stycznia 2003 r. – Dz. U. Nr 17, poz. 155). Analiza treści zażalenia wskazuje, że być może skarżący wadliwość zarządzenia, w kontekście pierwszego zarzutu, postrzega przez pryzmat zaistnienia bezwzględnych przyczyn wyłączenia sędziego wydającego zarządzenie, przewidzianych w art. 40 k.p.k. Rzecz jednak w tym, że żadna z przewidzianych w tym przepisie sytuacji nie ma w rozważanej sprawie zastosowania. W grę nie może także wchodzić wyłączenie sędziego w trybie art. 41 k.p.k., bowiem fakt, że w innych sprawach wydano zarządzenie niekorzystne z punktu widzenia obrońcy skazanego, sam przez się nie stanowi okoliczności, która mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego. Równie oczywiście bezzasadny jest drugi z podniesionych zarzutów. Z treści art. 523 § 2 k.p.k. wynika jednoznacznie, że kasacja na korzyść oskarżonego może być wniesiona jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, co w rozważanej sprawie nie miało miejsca. Powyższe ograniczenie nie obowiązuje,

jeżeli kasację wniesiono z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (por. art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). W kasacji sporządzonej przez obrońcę skazanego zarzutu takiego jednak nie podniesiono.

Kierując się powyższym stwierdził należało, że zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem zaskarżone zarządzenie wydane zostało w zgodzie z obowiązującym prawem.